

Jeugdvoorstelling 'Remember the Dragons' helpt de liegebeesten aan de macht

Els Van Steenberghe Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

12/01/18 om 10:07 - Bijgewerkt om 10:58

Bron: Knack Focus

In 'Remember the Dragons' van Berlin en Kopergietery is de rolverdeling duidelijk: de volwassenen worden gedropt in een wachtzaaltje, terwijl de kinderen op ruimtereis gaan en in één moeite door nadenken over graancirkels, pijnloos leven en transgenders.

© Berlin

'En, vond je het leuk om in een astronautenpak te dansen?' De negenjarige dame die mijn toegangsticket tot de voorstelling was - zonder kind kom je er niet in - kijkt me niet-begrijpend aan.

Ze heeft net een hele voorstelling lang van stoel naar stoel gereisd, samen met dertig andere kinderen. Bij elke stoel hoorde een verhaal, voorgelezen door een kind in een videofragment. Of dat verhaal nu klopte of niet, maakte voor haar niet uit.

Maar is dat belangrijk? Hoe belangrijk is de waarheid? Wat is liegen en wat is fantaseren? Met die vragen gaat Berlin aan de slag in *Remember the Dragons*. Berlin is **Yves Degryse** en **Bart Baele**, in dit geval bijgestaan door acteur **Tom Struyf**.

Delen

Mijn negenjarige gezelschap begreep niet dat de voorstelling vragen stelt bij 'fantaseren', bij 'liegen'.

In 2014 maakten de drie al *Perhaps all the Dragons*, een voorstelling waarin de toeschouwers een soortgelijke 'stoelendans' langs allerlei verhalen afwerkten. Remember the Dragons is een herwerking van dat idee, een typisch Berlinconcept.

Degryse en Baele doen niets liever dan overal ter wereld eenzaten interviewen of conflictgebieden infiltreren. Hun filmmateriaal monteren ze vervolgens tot een voorstelling - met livemuziek en/of -performance. Als toeschouwer krijg je zo een indringend portret van een mens of gebeurtenis, maar nooit kan je na een Berlinvoorstelling exact zeggen wat waar is en wat gemanipuleerd.

Voor *Remember the Dragons* lieten Degryse, Baele en Struyf 21 kinderen van over de hele wereld (en in vijftien talen) voor hun camera een al dan niet waar verhaal vertellen. Het ene kind vertelt dat het geen pijn voelt, het andere over zijn gevoel in het verkeerde lichaam geboren te zijn.

De volwassenen luisteren intussen, in de wachtkamer, naar radio-interviews over dezelfde onderwerpen als waarover de kinderen op de schermen verhalen vertellen. Intussen zien ze op een ander scherm de kinderen in de zaal in een astronautenpak dansen. Dat denken ze toch. De verwarring over wat de kinderen wel en niet beleven, zorgt ervoor dat deze voorstelling pas ontroert na het applaus, als je met je jongere partner praat over de voorstelling.

Delen

Als toeschouwer krijg je zo een indringend portret van een mens of gebeurtenis, maar nooit kan je na een Berlinvoorstelling exact zeggen wat waar is en wat gemanipuleerd.

Dit is een voorstelling voor iedereen vanaf elf jaar. Mijn negenjarige gezelschap begreep alles, zei ze, en kon alle ondertitels zó goed lezen dat ze soms ook de ondertitels van het scherm naast haar las. Maar één ding begreep ze niet. Ze begreep niet dat de voorstelling vragen stelde bij 'fantaseren', bij 'liegen'. Voor haar is fantaseren vooralsnog simpelweg een onderdeel van vertellen.

Terwijl de kinderen de voorstelling beleven, maken de volwassenen een cadeautje voor hen. 'Een maansteen!' Mijn negenjarige partner nam de steen voorzichtig aan. 'Die theatermensen zijn natuurlijk voor de voorstelling naar de maan gereisd om er stenen op te halen. Want de voorstelling duurt te kort om intussen naar de maan te gaan.'

De maansteen kreeg een ereplaats in haar kamer. Zij gelooft nog blindelings in fantasiewerelden. Daarom begreep ze niet dat de verhalen tijdens *Remember the Dragons* precies over dat geloof gaan. Ja, ze was te jong om die finesse te begrijpen. Maar dat maakte het gesprek na de voorstelling des te ontroender.

Smaakmaker:

Versturen via e-mail